DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

9. november 2006 *

I sag C-281/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) ved afgørelse af 2. juni 2005, indgået til Domstolen den 13. juli 2005, i sagen:

Montex Holdings Ltd

mod

Diesel SpA,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne R. Schintgen, P. Kūris (refererende dommer), J. Makarczyk og G. Arestis,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: M. Poiares Maduro
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 4. maj 2006,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Montex Holdings Ltd ved Rechtsanwalt T. Raab

— Diesel SpA ved Rechtsanwalt N. Gross

— den tyske regering ved M. Lumma og A. Dittrich, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Braun og W. Wils, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 4. juli 2006,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 5, stk. 1 og 3, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40, s. 1) samt af artikel 28 EF og 30 EF.

2 Anmodningen er fremsat under en sag mellem Diesel SpA (herefter »Diesel«) og selskabet Montex Holdings Ltd (herefter »Montex«) vedrørende en påstand om at forbyde transit over tysk område af varer, som hidrører fra sidstnævnte selskab og er påført et tegn, der er identisk med det registrerede varemærke, som Diesel er indehaver af i Tyskland.

Retsforskrifter

3 Artikel 5, stk. 1 og 3, i direktiv 89/104, der har overskriften »Rettigheder, der er knyttet til varemærket«, har følgende ordlyd:

»1. Det registrerede varemærke giver indehaveren en eneret. Indehaveren kan forbyde tredjemand, der ikke har hans samtykke, at gøre erhvervsmæssig brug af

a) et tegn, der er identisk med varemærket, for varer eller tjenesteydelser af samme art som dem, for hvilke varemærket er registreret

b) et tegn, der er identisk med eller ligner varemærket, når de varer eller tjenesteydelser, der er dækket af varemærket, er af samme eller lignende art som dem, der er dækket af det pågældende tegn, og der som følge heraf i offentlighedens bevidsthed er risiko for forveksling, herunder at der er en forbindelse med varemærket.

[...]

3. Såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt, kan det bl.a. forbydes

a) at anbringe tegnet på varerne eller på deres emballage

b) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn

c) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn

d) at anvende tegnet på forretningspapirer og i reklameøjemed.«

4 I Rådets forordning (EF) nr. 3295/94 af 22. december 1994 om fastsættelse af visse foranstaltninger i forbindelse med indførsel i Fællesskabet og udførsel og genudførsel fra Fællesskabet af varer, der krænker visse former for intellektuel ejendomsret (EFT L 341, s. 8), som ændret ved forordning (EF) nr. 241/1999 af 25. januar 1999 (EFT L 27, s. 1, herefter »forordning nr. 3295/94«), der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, er følgende fastsat i anden og tredje betragtning:

»handelen med varemærkeforfalskede og piratkopierede varer skader i høj grad lovlydige fabrikanter og handlende samt indehavere af ophavsretten og beslægtede rettigheder og vildleder forbrugerne; det bør i videst muligt omfang forhindres, at sådanne varer bliver bragt på markedet, og der bør med henblik herpå fastsættes

foranstaltninger, der gør det muligt effektivt at imødegå denne ulovlige virksomhed, uden at den lovlige frie handel hæmmes; dette mål falder endvidere i tråd med de bestræbelser, der udfoldes i samme retning på internationalt plan

hvis varemærkeforfalskede, piratkopierede og lignende varer indføres fra tredjelande, er det vigtigt at forbyde overgangen til fri omsætning heraf i Fællesskabet eller henførsel heraf under en suspensionsprocedure og at indføre en egnet fremgangsmåde, der sætter toldmyndighederne i stand til at gribe ind for at sikre overholdelsen af et sådant forbud under de bedst mulige betingelser«.

5 Artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 3295/94 bestemmer:

»1. I denne forordning fastsættes

a) på hvilke betingelser toldmyndighederne kan gribe ind, når varer, som mistænkes for at være varer som omhandlet i stk. 2, litra a):

— angives til overgang til fri omsætning, udførsel eller genudførsel i henhold til artikel 61 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om en EF-toldkodeks [EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«]

— opdages ved en kontrol af varer, der er under toldopsyn efter artikel 37 i toldkodeksen, henført under en suspensionsprocedure efter artikel 84, stk. 1, litra a), i nævnte kodeks, genudført efter meddelelse eller anbragt i en frizone eller på et toldoplag efter kodeksens artikel 166

og

b) hvilke foranstaltninger der skal træffes af de kompetente myndigheder med hensyn til sådanne varer, når det fastslås, at de faktisk er varer, der er omfattet af definitionen i stk. 2, litra a).«

6 Artikel 1, stk. 2, bestemmer:

»I denne forordning forstås ved

a) »varer, der krænker en intellektuel ejendomsret«:

— »varemærkeforfalskede varer«, dvs.:

— varer, herunder deres emballage, hvorpå der uden tilladelse er anbragt et varemærke, som er identisk med — eller som ikke umiddelbart kan skelnes fra — et gyldigt registreret varemærke for varer af samme type, og som derved krænker den pågældende varemærkeindehavers rettigheder

ifølge lovgivningen i Fællesskabet eller i den medlemsstat, hvor toldmyndighederne er blevet anmodet om at gribe ind

[...]«

7 Toldkodeksens artikel 84, stk. 1, litra a), har følgende ordlyd:

»[Ved] suspensionsprocedure [forstås], når der er tale om ikke-fællesskabsvarer, følgende procedurer:

— ekstern forsendelse

[...]«

8 Toldkodeksens artikel 91, stk. 1, bestemmer:

»Ved proceduren for ekstern forsendelse gives der mulighed for forsendelse fra et sted til et andet inden for Fællesskabets toldområde:

a) af ikke-fællesskabsvarer, uden at de pålægges importafgifter eller andre afgifter eller undergives handelspolitiske foranstaltninger

[...]«

9 Toldkodeksens artikel 92 har følgende ordlyd:

»Proceduren for ekstern forsendelse ophører, når varerne og det tilhørende dokument frembydes på bestemmelsestoldstedet i henhold til procedurens bestemmelser.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 Montex fremstiller jeans ved at eksportere de forskellige dele, herunder kendetegnene, ved hjælp af toldforseglingsproceduren til Polen, hvorefter delene syes sammen på polsk område, og de færdige bukser tilbageføres til Irland. Diesels tegn er ikke beskyttet på sidstnævnte medlemsstats område.

11 Den 31. december 2000 tilbageholdt Hauptzollamt Löbau — Zollamt Zittau (distriktstoldstedet Löbau — toldstedet Zittau) en vareleverance bestemt for Montex på 5 076 damebukser påført betegnelsen DIESEL, som var under forsendelse til Montex med en ungarsk speditør i lastbil fra den polske fabrik over det tyske område. Bukserne skulle transporteres fra det polske toldsted til toldstedet i Dublin ved en uafbrudt transitforsendelse, og de var beskyttet mod et eventuelt tyveri under transporten ved hjælp af en forsegling af transportmidlet foretaget af de polske myndigheder.

12 Montex klagede over tilbageholdelsen af de pågældende varer. Selskabet var af den opfattelse, at den rene transit af varerne over tysk område ikke udgjorde en krænkelse af nogen af de rettigheder, der er knyttet til varemærket.

13 Diesel var derimod af den opfattelse, at transitten udgjorde en krænkelse af selskabets varemærkerettigheder på grund af risikoen for, at varerne blev bragt i omsætning i transitmedlemsstaten. Diesel nedlagde således påstand om, at Montex blev forbudt at transitforsende eller at tillade transitforsendelse af sine varer over det tyske område. Diesel nedlagde endvidere påstand om, at Montex blev pålagt at indvillige i destruktion af de beslaglagte varer eller — efter eget valg — at alle etiketter og andre kendetegn påført betegnelsen DIESEL blev fjernet og destrueret, og at Montex tilpligtedes at afholde udgifterne til destruktionen.

14 Efter at Montex var blevet dømt i første- og andeninstansen, indgav selskabet en »revisionsanke« til Bundesgerichtshof. Bundesgerichtshof har besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Giver et registreret varemærke dets indehaver ret til at forbyde transit af varer, der er påført det pågældende kendetegn?

2) I bekræftende fald kan det da føre til en særlig bedømmelse, at tegnet ikke er beskyttet i bestemmelseslandet?

3) Skal der — såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende og uafhængigt af besvarelsen af spørgsmål 2 — sondres mellem, om en vare, der er bestemt for en medlemsstat, hidrører fra en medlemsstat, en associeret stat eller en tredjestat? Har det herved betydning, om varen er fremstillet lovligt eller i strid med varemærkeindehaverens rettigheder til tegnet i oprindelseslandet?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første og det andet spørgsmål

15 Med de to første spørgsmål, som skal undersøges under ét, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 5, stk. 1 og 3, i direktiv 89/104 skal fortolkes således, at varemærket giver indehaveren ret til at forbyde transit af varer, der er påført et tegn, som er identisk med varemærket, og som er fremstillet i en tredjestat, over en medlemsstats område, hvor dette varemærke er beskyttet, selv om varerne som endeligt bestemmelsessted har en medlemsstat, hvori de frit kan markedsføres som følge af, at varemærket ikke nyder en sådan beskyttelse i dette land.

16 Det fremgår for det første af forelæggelseskendelsen, at de pågældende varer befandt sig under suspensionsproceduren for ekstern forsendelse, jf. toldkodeksens artikel 84, stk. 1, litra a), da de den 31. december 2000 blev tilbageholdt af Hauptzollamt Löbau — Zollamt Zittau, og for det andet, at disse varer hidrørte fra Republikken Polen, dvs. en stat, der var associeret Den Europæiske Union i overensstemmelse med Europaaftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Polen på den anden side, indgået og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 93/743/EF, EKSF, Euratom af 13. december 1993 (EFT L 348, s. 1), samt for det tredje, at nævnte varer ikke på det tidspunkt, hvor de blev tilbageholdt, var i fri omsætning i Fællesskabet, da toldforseglingen skulle brydes i Irland, dvs. den medlemsstat, hvor varerne skulle bringes i fri omsætning.

17 Domstolen har for det første fastslået, at ekstern forsendelse af ikke-fællesskabsvarer hviler på en retlig fiktion. Varer, der er henført under denne ordning, pålægges således ikke importafgifter, og de er heller ikke undergivet de andre handelspolitiske foranstaltninger, som om de ikke var bragt ind på Fællesskabets område (jf. dom af 6.4.2000, sag C-383/98, Polo/Lauren, Sml. I, s. 2519, præmis 34).

18 Det følger heraf, som anført af generaladvokaten i punkt 16 i forslaget til afgørelse, at det hele afvikles, som om varerne ikke på noget tidspunkt var kommet ind på Fællesskabets område, inden de blev overført til fri omsætning, hvilket skulle ske i Irland.

19 For det andet har Domstolen ligeledes fastslået, at en transitforsendelse, der består i at transportere varer, der lovligt er fremstillet i en medlemsstat, til et tredjeland over en eller flere medlemsstaters områder, ikke indebærer markedsføring af de pågældende varer og derfor ikke kan krænke varemærkerettens særlige genstand (jf. vedrørende en transitforsendelse via Frankrig af varer med oprindelse i Spanien og destination i Polen dom af 23.10.2003, sag C-115/02, Rioglass og Transremar, Sml. I, s. 12705, præmis 27).

20 Domstolen har desuden præciseret, at en varemærkeindehaver ikke kan modsætte sig den blotte foranstaltning, at originale varer, der er forsynet med varemærket, og som ikke tidligere af varemærkeindehaveren selv eller med dennes samtykke er blevet markedsført i Fællesskabet, bringes ind i Fællesskabet under den eksterne forsendelsesprocedure eller toldoplagsproceduren (dom af 18.10.2005, sag C-405/03, Class International, Sml. I, s. 8735, præmis 50).

21 På varemærkeområdet udgør en henførsel af ikke-fællesskabsvarer, der er forsynet med et varemærke, under en suspensionstoldprocedure såsom den eksterne forsendelsesprocedure ikke i sig selv en krænkelse af varemærkeindehaverens ret til at kontrollere den første markedsføring i Fællesskabet (jf. i denne retning Class International-dommen, præmis 47).

22 Derimod har Domstolen fastslået, at varemærkeindehaveren kan modsætte sig udbud til salg eller salg af originale varer, der er forsynet med et varemærke, og som har toldmæssig status som ikke-fællesskabsvarer, når udbuddet finder sted, og/eller salget gennemføres, mens varerne er henført under den eksterne forsendelsesprocedure eller toldoplagsproceduren, og når dette nødvendigvis indebærer, at varerne vil blive markedsført i Fællesskabet (jf. i denne retning Class International-dommen, præmis 61).

23 Det følger heraf, at indehaveren af et varemærke kun kan forbyde transit gennem en medlemsstat, hvor dette varemærke er beskyttet — i det foreliggende tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland — af varer, der er forsynet med varemærket og henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og hvis bestemmelsessted er en anden medlemsstat, hvor en sådan beskyttelse ikke findes — i det foreliggende tilfælde Irland — såfremt disse varer er genstand for en handling, som er foretaget af tredjemand, mens varerne er henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og som nødvendigvis indebærer, at varerne vil blive markedsført i den pågældende transitmedlemsstat.

24 I denne henseende kan det ikke tiltrædes, når Diesel gør gældende, at den blotte risiko for, at varerne ikke når frem til deres bestemmelsessted, dvs. Irland — en medlemsstat, hvor varemærket ikke er beskyttet — og at de teoretisk kan være genstand for svigagtig markedsføring i Tyskland, er tilstrækkelig til at antage, at transitforsendelsen gør indgreb i varemærkets væsentligste funktioner i Tyskland.

25 Som også generaladvokaten anførte i punkt 29 i forslaget til afgørelse, ville et sådant synspunkt således indebære en accept af, at enhver ekstern forsendelse af varer, der er forsynet med tegnet, skal anses for erhvervsmæssig brug af varemærket i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5, stk. 1, i direktiv 89/104. Som det imidlertid er anført i denne doms præmis 17-22, er det tværtimod antaget i Domstolens praksis, at en sådan ekstern forsendelse, idet den ikke indebærer markedsføring af de pågældende varer, ikke udgør en brug af varemærket, der kan krænke varemærkeindehaverens ret til at kontrollere markedsføringen i Fællesskabet.

26 For så vidt angår bevisbyrden følger det af præmis 74 og 75 i Class International-dommen, at det i et tilfælde som det, der foreligger i hovedsagen, påhviler varemærkeindehaveren at bevise, at der foreligger omstændigheder, som gør det muligt at udøve retten til at nedlægge forbud i medfør af artikel 5, stk. 1 og 3, i direktiv 89/104, enten ved at bevise, at de pågældende ikke-fællesskabsvarer, der er forsynet med varemærket, er overgået til fri omsætning i en medlemsstat, hvor varemærket er beskyttet, eller at der foreligger en anden handling, som nødvendigvis indebærer, at varerne markedsføres i en sådan medlemsstat.

27 Henset til ovenstående skal det første og det andet spørgsmål besvares med, at artikel 5, stk. 1 og 3, i direktiv 89/104 skal fortolkes således, at indehaveren af et varemærke kun kan forbyde transit gennem en medlemsstat, hvor dette varemærke er beskyttet — i det foreliggende tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland — af varer, der er forsynet med varemærket og henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og hvis bestemmelsessted er en anden medlemsstat, hvor en sådan beskyttelse ikke findes — i det foreliggende tilfælde Irland — såfremt disse varer er genstand for en handling, som er foretaget af tredjemand, mens varerne er henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og som nødvendigvis indebærer, at varerne vil blive markedsført i den pågældende transitmedlemsstat.

Det tredje spørgsmål

28 Med det tredje spørgsmåls første led ønsker den forelæggende ret oplyst, om det er relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, at der på det tidspunkt, hvor de faktiske forhold fandt sted, var tale om varer, der hidrørte fra en associeret stat, nemlig Republikken Polen inden den tiltrådte Unionen, og ikke varer, der hidrørte fra tredjestater, eller fællesskabsvarer.

29 I denne henseende vedrørte den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 19, varer med oprindelse i Fællesskabet, der var genstand for en transitforsendelse bestemt til et tredjeland, som skulle finde sted over en eller flere medlemsstaters områder, men hvor transitforsendelsen ikke indebar markedsføring af varerne i Fællesskabet, således at varemærkets særlige genstand ikke kunne blive berørt.

30 Republikken Polens status som associeret stat på det tidspunkt, hvor de faktiske omstændigheder i hovedsagen fandt sted, indebar imidlertid på ingen måde, at de varer, der havde oprindelse i dette land, måtte anses for at hidrøre fra en medlemsstat. Et spørgsmål vedrørende fællesskabsvarer opstår følgelig ikke i hovedsagen og vil ikke blive behandlet.

31 Som ikke-fællesskabsvarer kunne varerne, der hidrørte fra Polen, henføres under den eksterne forsendelsesprocedure. Det er uden betydning i denne forbindelse, at disse varer hidrørte fra en associeret stat, som Republikken Polen var, inden den tiltrådte Unionen, snarere end en anden ikke-associeret tredjestat.

32 Det følger heraf, at det er irrelevant for besvarelsen af det første spørgsmål, at der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen var tale om varer, der hidrørte fra en associeret stat, nemlig Republikken Polen, inden den tiltrådte Unionen, og ikke varer, der hidrørte fra ikke-associerede tredjestater.

33 Hvad dernæst angår det tredje spørgsmåls andet led vedrørende den betydning, som den lovlige eller ulovlige karakter af de pågældende varers fremstilling i Polen har for besvarelsen af det første spørgsmål, har Diesel, den tyske regering og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber gjort gældende, at fremstillingen af en vare i en tredjestat i strid med de rettigheder, som varemærket giver indehaveren i denne stat, gør det muligt for denne indehaver at modsætte sig enhver transitforsendelse, herunder en ekstern forsendelse.

34 En sådan argumentation kan ikke lægges til grund. Det er således allerede blevet fastslået i denne doms præmis 27, at varemærkeindehaveren kun kan forbyde transit gennem en medlemsstat, hvor dette varemærke er beskyttet — i det foreliggende tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland — af varer, der er forsynet med varemærket og henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og hvis bestemmelsessted er en anden medlemsstat, hvor en sådan beskyttelse ikke findes — i det foreliggende tilfælde Irland — såfremt disse varer er genstand for en handling, som er foretaget af tredjemand, mens varerne er henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og som nødvendigvis indebærer, at varerne vil blive markedsført i den pågældende transitmedlemsstat. Den lovlige eller ulovlige karakter af de pågældende varers fremstilling er uden betydning i denne henseende.

35 I modsætning til, hvad Diesel har gjort gældende, kan en sådan fortolkning af artikel 5 i direktiv 89/104 ikke drages i tvivl af dom af 7. januar 2004, X (sag C-60/02, Sml. I, s. 651), der bl.a. vedrørte fortolkningen af artikel 2 og 11 i forordning nr. 3295/94.

36 I nævnte dom bemærkede Domstolen i præmis 54, at artikel 1 i forordning nr. 3295/94 skal fortolkes således, at den finder anvendelse, når varer, som er indført fra en tredjestat, under transitforsendelse til en anden tredjestat foreløbigt standses i en medlemsstat af denne sidstnævnte stats toldmyndigheder under henvisning til den nævnte forordning og efter anmodning fra et selskab, som er indehaver af de rettigheder, der hævdes at være tilsidesat (jf. ligeledes Polo/Lauren-dommen, præmis 26 og 27).

37 I denne forbindelse bemærkes, at det i artikel 1 i forordning nr. 3295/94 for det første fastsættes, på hvilke betingelser toldmyndighederne kan gribe ind, når varer, som mistænkes for at være varemærkeforfalskede varer, bl.a. opdages ved en kontrol af varer, der er under toldopsyn efter toldkodeksens artikel 37, henført under en suspensionsprocedure efter kodeksens artikel 84, stk. 1, litra a), eller genudført efter meddelelse eller anbragt i en frizone eller på et toldoplag i henhold til kodeksens artikel 166.

38 For det andet fastsættes det i den nævnte artikel 1 i forordning nr. 3295/94, hvilke foranstaltninger de kompetente toldmyndigheder kan træffe med hensyn til de pågældende varer.

39 For det tredje vedrører anden og tredje betragtning til samme forordning, der er gengivet i denne doms præmis 4, udtrykkeligt handelen med varemærkeforfalskede varer eller markedsføringen af dem eller nødvendigheden af at forbyde deres overgang til fri omsætning i Fællesskabet.

40 Det følger heraf, at ingen af bestemmelserne i forordning nr. 3295/94 indfører et nyt kriterium med henblik på at efterprøve, om der foreligger en krænkelse af

varemærkeretten, eller for at afgøre, om der er tale om en brug af varemærket, der vil kunne forbydes som følge af, at den udgør en krænkelse af denne ret.

41 Henset til ovenstående skal det tredje spørgsmål besvares med, at det ved besvarelsen af de to første spørgsmål principielt er uden betydning, om den vare, der er bestemt for en medlemsstat, hidrører fra en associeret stat eller en tredjestat, eller om varen i oprindelseslandet er fremstillet lovligt eller i strid med varemærkeindehaverens rettigheder i dette land.

Sagens omkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

1) **Artikel 5, stk. 1 og 3, i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker skal fortolkes således, at indehaveren af et varemærke kun kan forbyde transit gennem en medlemsstat, hvor dette varemærke er beskyttet — i det foreliggende tilfælde Forbundsrepublikken Tyskland — af varer, der er forsynet med varemærket og henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og hvis bestemmelsessted er en anden medlemsstat, hvor en sådan beskyttelse ikke findes — i det foreliggende tilfælde Irland —**

såfremt disse varer er genstand for en handling, som er foretaget af tredjemand, mens varerne er henført under den eksterne forsendelsesprocedure, og som nødvendigvis indebærer, at varerne vil blive markedsført i den pågældende transitmedlemsstat.

2) **Det er i denne henseende principielt uden betydning, om den vare, der er bestemt for en medlemsstat, hidrører fra en associeret stat eller en tredjestat, eller om varen i oprindelseslandet er fremstillet lovligt eller i strid med varemærkeindehaverens rettigheder i dette land.**

Underskrifter